

SEBASTIAN
FITZEK

Η πρόσκληση

μετάφραση: **Ειρήνη Γεώργα**

ΨΥΧΟΛΟΓΙΚΟ ΘΡΙΛΕΡ

διόπτρα

Τα βουνά ησυχάζουν, αστέρια τα στεφανώνουν θαυμαστά
– κι όμως ο χρόνος τρεμοφέγγει ακόμη και γι' αυτά.
Αχ, μέσα στην άγρια ψυχή μου
έχει καταφύγει για τη νύχτα άστεγη η αιωνιότητα.

ΡΑΪΝΕΡ ΜΑΡΙΑ ΡΙΛΚΕ

Πιο άσχημη από τη μοναξιά είναι
η συνάφεια με ανθρώπους
που σου δίνουν την αίσθηση ότι είσαι μόνος.

Ό άναμάρτητος ύμων πρώτος βαλέτω λίθον έπ' αύτήν.

Κατά Ιωάννην, 8,7

Για τον Κριστιάν

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

«Ήξερες ότι σχεδόν σε κάθε εποχή η αναπαραγωγή του ανθρώπινου είδους συνεπαγόταν θανάσιμους κινδύνους;» ρώτησε ο άντρας με τα γκριζα μαλλιά και της έβαλε κονιάκ, παρότι εκείνη είχε αρνηθεί την προσφορά του.

Με το μαύρο του φράκο, το λευκό πουκάμισο χωρίς κουμπιά και τα λουστρίνια του, θύμιζε πιγκουίνο. Εκείνη τυλίχτηκε στο μπουρνούζι που της είχε αφήσει για μετά το ντους και που της έπεφτε πολύ μεγάλο.

«Ένα σωρό αφροδίσια νοσήματα, όπως η σύφιλη και η βλεννόρροια, και βέβαια οι κίνδυνοι κατά τον τοκετό», της εξήγησε κι έγλειψε το πανωχείλι του. «Το σεξ χωρίς προφυλάξεις ήταν και παραμένει πολύ συχνά συνυφασμένο με τον θάνατο».

Ένα κούτσουρο ράγισε στο τζάκι και ο ήχος τής έφερε στο μυαλό το πρωί της παραμονής της Πρωτοχρονιάς. Τότε ακόμη ο κόσμος ήταν εντάξει, η μαμά δεν το είχε σκάσει με άλλον και ο πατέρας της δεν ήταν πωμένος ήδη από τις έξι το απόγευμα. Γι' αυτό της επέτρεψε να πετάξει μαζί του δυναμιτάκια στην αυλή δίπλα από το γκαράζ του Έντι.

Ήταν η τελευταία φορά που είδε τον πατέρα της.

Να ζει ακόμη; Ελπίζω όχι.

«Υπήρξε μόνο μία περίοδος κατά την οποία μπορούσαμε να το κάνουμε ανενδοίαστα, χωρίς να φοβόμαστε το χειρότερο. Ξέρεις ποια εννοώ;»

Η κοπέλα έπινε το κεκριμπαρένιο ποτό, νιώθοντας μέσα της τη ζεστασιά που της έλειπε εδώ και καιρό, και αναθεμάτιζε τον εαυτό της. Το είχε προαισθανθεί. Την ίδια στιγμή που ο παλιόγερος είχε κατεβάσει το τζάμι και της είχε κάνει νόημα να μπει στο αυτοκίνητο. *Κάτι δεν πάει καλά με τον τύπο.* Είχε ψεύτικα μάτια σε ψεύτικο πρόσωπο. Λίφτινγκ, μπότοξ ή ποιος ξέρει τι άλλο. Ένα προσωπείο που δεν έδειχνε κανένα συναίσθημα, ένα πρόσωπο σαν της σαύρας.

Αλλά κατά πάσα πιθανότητα θα είχε μπει στο αυτοκίνητο ακόμα κι αν ο τύπος αιμορραγούσε από τα μάτια. Τα πάντα ήταν προτιμότερα από το να περάσει άλλη μια νύχτα στους μείον επτά βαθμούς έξω από τις αφίδες του σταθμού του ηλεκτρικού στην Πλατεία Στούτγκαρτερ. Και εκ πρώτης όψευς έμοιαζε σαν να της είχε πέσει το τζάκποτ: Mercedes s-class, διπλό γκαράζ μπροστά από τη βίλα, τουλάχιστον εξακόσια τετραγωνικά πολυτελείας με ενδοδαπέδια θέρμανση και ένα μπουρνούζι πιο ζεστό από το μπουφάν που της είχαν δώσει από τη φιλανθρωπική οργάνωση της Εκκλησίας. Από την άλλη, η μεθυσμένη πολυλογία του της ήταν αβάσταχτη και αποτελούσε ένδειξη του τι περίμενε ο τύπος ως αντάλλαγμα.

«Ήταν η εποχή που πλέον είχαν εφευρεθεί τα αντιβιοτικά και το χάπι. Αλλά βέβαια κράτησε πολύ λίγο, ίσα μέχρι να εμφανιστεί το AIDS. Μόλις δεκαπέντε χρόνια, από τα τέλη της δεκαετίας του '60 μέχρι τις αρχές της δεκαετίας του '80. Ένα ανοιγόκλεισμα του βλεφάρου στην ιστορία της ανθρωπότητας».

Ο πιγκουίνος γέλασε και άνοιξε ένα ξύλινο σεντούκι μπροστά από ένα διπλό παράθυρο που έβλεπε στον πίσω κήπο και είχε για προστασία μια καμπυλωτή άσπρη σιδεριά, όπως άλλωστε και όλα τα παράθυρα του ισογείου.

«Δεν είναι παράδοξο; Η πράξη που φέρνει τη ζωή συνδεόταν πάντα, και συνεχίζει να συνδέεται, με τον κίνδυνο του

θανάτου». Από το σεντούκι έβγαλε μια τσάντα από караβόπανο. «Αυτά είναι για σένα».

Η κοπέλα κοίταξε την τσάντα, που ήταν αφημένη στον κανapé σαν να ήταν σακούλα σκουπιδιών.

«Έλα, άνοιξέ την». Της πήρε το ποτήρι του κονιάκ από το χέρι.

Η κοπέλα έβγαλε ένα ένα τα ρούχα από την τσάντα: μια φούστα σε απαλό γκρι χρώμα, απλά κοριτσιίστικα εσώρουχα, μια λευκή μπλούζα με μανίκια που φάρδαιναν προς τα κάτω.

«Φόρεσέ τα!»

Έκανε μια κίνηση με το χέρι για να την ενθαρρύνει κι εκείνη υπάκουσε. Ο πιγκουίνος τής είχε υποσχεθεί τριακόσια ευρώ, εκ των οποίων τα εκατό βρίσκονταν ήδη κάτω από τον πάτο της μπότας της.

Άφησε το μπουρνούζι να γλιστρήσει στο πάτωμα και φόρεσε τα εσώρουχα.

«Κάνε μια στροφή!» της είπε όταν τα είχε φορέσει όλα. Της ταίριαζαν γάντι. Έμοιαζαν αφόρετα, αλλά μύριζαν σαν φρεσκοπλυμένα.

«Τέλεια», ήταν η ετυμηγορία του πιγκουίνου. Την κατηύθυνε έξω από το καθιστικό (το οποίο είχε αποκαλέσει σαλό-νι) προς μια καμπύλη μαρμάρινη σκάλα που οδηγούσε στον πρώτο όροφο. Ξυπόλυτη πήρε ένα ένα τα σκαλοπάτια. Ανέβηκε, είχε όμως την παράξενη αίσθηση ότι είχε κατεβεί σε ένα παγωμένο υπόγειο.

«Από δω, ευθεία!»

Τον ακολούθησε σε ένα μπάνιο μεγαλύτερο από το διαμέρισμα στις εργατικές πολυκατοικίες του Νόικελν, από όπου ο μεθύστακας πατέρας της είχε καταφέρει να εκδιώξει πρώτα τη μητέρα της και μετά και την ίδια, αφού πρώτα τις είχε τρομοκρατήσει.

«Κοίτα πόσο όμορφη είσαι», είπε με αγαλλίαση ο πγκουίνος και ακούμπησε το ποτήρι του κονιάκ του στην άκρη της μπανιέρας με το υδρομασάζ. Εκείνη έριξε μια ματιά στον καθρέφτη με τη χρυσαφιά κορνίζα πάνω από τον διπλό νιπτήρα, αλλά απέστρεψε αμέσως το βλέμμα της. Το όλο σκηνικό ήταν αφύσικο. Ένας μεθυσμένος πενηνταπεντάρης με φράκο δίπλα σ' ένα δεκατετράχρονο κορίτσι που έτρεμε από τον φόβο και το κρύο.

«Απίστευτο. Μου επιτρέπεις να σου κόψω τα μαλλιά;»

Ανασήκωσε τους ώμους. Σε σύγκριση με όσα είχε φανταστεί ότι θα της ζητούσε ο άντρας, αυτό ήταν σχετικά αθώο. «Τα μαλλιά κοστίζουν επιπλέον».

«Δεν υπάρχει πρόβλημα», της είπε κι εκείνη πίστευε ότι τον εννοούσε εκατό τοις εκατό. Ως και το ρολόι στον καρπό του μύριζε πλούτο. Κατά πάσα πιθανότητα θα μπορούσε να της πληρώσει χίλια ευρώ την τρίχα και πάλι ο λογαριασμός του δεν θα καταλάβαινε τίποτα.

«Περίμενε, ίσως αρκεί να τα σηκώσεις ψηλά», της είπε και την πλησίασε κοιτώντας τη με προσοχή. Έκλεισε τα μάτια κι ένωσε το φρικιό να στερεώνει τα μαλλιά της με πολλά τιμπιδάκια, μετά να κάνει πίσω και να χτυπά ευχαριστημένο τα χέρια του. «Ωραία, τώρα λίγο λιπ γκλος και πούδρα. Είσαι πολύ χλωμή».

Τον ένωσε να απλώνει κάτι στα χείλη της, μετά αισθάνθηκε ένα πινέλο στο πρόσωπό της. Όλα μύριζαν πολύ όμορφα, κι όμως της ήταν δυσάρεστα επάνω της.

«Είναι καταπληκτικό», τον άκουσε να λέει και της φάνηκε λυπημένος. «Αν ήξερες μόνο τι βλέπω σ' εσένα».

Ανέπνεε γρήγορα. Ρουφούσε άπληστα τον αέρα μέσα από τα στενά του χείλη. Ένωθε τη μυρωδιά του κονιάκ στην ανάσα του, μαζί όμως με κάτι άλλο, πικρό.

«Ελα!» Την πήρε από το χέρι και την οδήγησε έξω από το μπάνιο, δυο πόρτες πιο κάτω στον διάδρομο. «Της μοιάζει πάρα πολύ».

«Ποιανής;» τόλμησε να τον ρωτήσει.

«Ακόμα και η φωνή σου είναι παρόμοια».

«Για ποια μιλάτε;»

Σταμάτησαν μπροστά από τη μισάνοιχτη πόρτα ενός δωματίου.

«Σσστ». Ο άντρας ακούμπησε το δάχτυλό του στα χείλη της. «Κάνεις πολλές ερωτήσεις. Εκείνη είναι μάλλον σιωπηλή».

Τη σκούνησε να μπει στο δωμάτιο. Ένα παστέλ κοριτσίστικο όνειρο σε μοβ και λευκό. Ντουλάπες, ένας μικρός καναπές, πολλά μαξιλάρια πάνω στο ριχτάρι – όλα σε αρμονικούς τόνους. Ακόμα και η τούρτα μπροστά από τη μικρή τουαλέτα είχε μοβ γλάσο. Και τουλάχιστον δώδεκα αναμμένα κεράκια. Ασορτί με όλα αυτά, πάνω από το κρεβάτι κρεμόταν μια γιρλάντα. Έγραφε *Happy Birthday*, με μεγάλα ροζ γράμματα σε ασημί φόντο, στο οποίο η κοπέλα καθρεφτιζόταν, μα δεν αναγνώριζε τον εαυτό της.

«Χρόνια σου πολλά, θησαυρέ μου», είπε ο άντρας πίσω της. Στράφηκε και τον κοίταξε. «Τι είναι αυτά εδώ;»

Της έκανε ένα νεύμα. Με τα μάτια δακρυσμένα. «Ευτυχισμένα τα δέκατα τέταρτα γενέθλιά σου», είπε. Μετά έκλεισε πίσω του την πόρτα. Έστριψε δύο φορές το κλειδί και το απομάκρυνε από την κλειδαριά.

Βοήθεια!

Ένωσε το λαρύγγι της να σφίγγεται λες και ο πιγκουίνος της είχε περάσει μια αόρατη θηλιά γύρω από τον λαιμό.

Ανασαίνοντας βαριά την πλησίασε, γλείφοντας τα χείλη του.

«Σας παρακαλώ, μπορώ να φύγω;» τον ρώτησε. Η φωνή της έτρεμε από τον φόβο.

Πολύ αργά.

Ο γέρος μισόκλεισε τα μάτια του, σαν κάτι να τον τύφλωνε. «Ποτέ δεν ήταν τόσο τέλεια, Μάρλα», είπε.

«Ποια είναι η Μάρλα;»

Η λάμψη της λεπίδας την έκανε να αναρωτηθεί πώς βρέθηκε τόσο γρήγορα το μαχαίρι στο χέρι του πιγκουίνου.

«Ήξερες ότι το κόκκινο είναι το μοναδικό χρώμα που συμβολίζει τόσο τη ζωή και τον έρωτα όσο και τον θάνατο;» τη ρώτησε.

Μετά, έχωσε το μαχαίρι. Μια φορά. Δύο. Η διείσδυση της λεπίδας ακουγόταν λες και ο άντρας συνέθλιβε ένα ξεφλουδισμένο πορτοκάλι με τα γυμνά του χέρια. Εκείνη ένιωσε κάτι μέσα της να σπάει. Όπως ένα βαρύ ποτήρι που γίνεται κομμάτια στο σκληρό πάτωμα. Περισσότερο το ένιωσε παρά το άκουγε. Και τότε ούρλιαξε πιο δυνατά από ποτέ. Ήταν σαν να την ψέκαζε με νεροπίστολο. Ανοιγόκλεισε τα μάτια της, γύρισε στο πλάι στο κεφάλι της, σκούπισε ενστικτωδώς τα μάτια της και βρέθηκε να κοιτάζει τα πάντα μέσα από ένα κόκκινο πέπλο. Αμέσως μετά της ήρθε εμετός.

Ο λόγος ήταν ότι ένιωσε τη γεύση του αίματος που είχε κυλήσει από το μέτωπό της στο στόμα της όσο ούρλιαζε με όλη της τη δύναμη.

«Μην το κάνετε, σας παρακαλώ, όχι!» είπε με πινηχτή φωνή, όμως ήταν ήδη αργά. Ο πιγκουίνος είχε κόψει την καρωτίδα. Η κοπέλα πρόλαβε μόνο να τον ακούσει να λέει αγκομαχώντας: «Λυπάμαι πολύ, δεν μπορώ να κάνω αλλιώς, Μάρλα». Μετά δεν ακούστηκε τίποτε άλλο. Επειδή όλα είχαν τελειώσει.

Ο άντρας που είχε χώσει το μαχαίρι πρώτα στα μάτια του και μετά είχε κόψει τον λαιμό του ήταν ήδη νεκρός.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1

ΤΕΣΣΕΡΑ ΧΡΟΝΙΑ ΑΡΓΟΤΕΡΑ
ΠΕΝΤΕ ΧΡΟΝΙΑ ΠΡΙΝ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΠΟΦΑΣΗ

Στατιστικά, οι περισσότεροι θάνατοι από φυσικά αίτια επέρχονται ανάμεσα στις δύο και στις πέντε τα χαράματα. Δεν υπάρχουν έρευνες για την πιο συνηθισμένη ώρα θανάτου ως αποτέλεσμα δολοφονίας.

Τουλάχιστον η Μάρλα Λίντμπεργκ δεν γνώριζε καμία τέτοια έρευνα, αν και το ημερολόγιό της θα μπορούσε να δώσει κάποιες ενδείξεις στους στατιστικολόγους. Η ψυχή της, για παράδειγμα, είχε σκοτωθεί κάποια εικοστή τρίτη Απριλίου, στις οκτώ και μισή το πρωί, στο καθιστικό του πατρικού της σπιτιού στο Ντάλεμ. Η ίδια θα έβρισκε τελειωτικά τον θάνατο τέσσερα χρόνια αργότερα, ένα τρομερά ζεστό βράδυ στις αρχές του καλοκαιριού σε μια πρώην μαιευτική κλινική στην περιοχή της λίμνης Βάνζεε του Βερολίνου.

Ακριβώς στις 19:51. Σε λίγα λεπτά.

Η Μάρλα βγήκε από το μικρό ξεχαρβαλωμένο αυτοκίνητο που της είχε διαθέσει η εταιρεία ταχυμεταφορών. Εργαζόταν προσωρινά στην Carry & Co από τότε που είχε τελειώσει τις προφορικές εξετάσεις της για το απολυτήριο. Σήμερα θα ήταν καλύτερα να είχε πάρει ρεπό. Η ζέστη τη χτύπησε σαν καυτό κύμα από αναμμένο φούρνο. Σκούπισε τον ιδρώτα από το μέτωπό της και κοίταξε πάλι το κινητό της.

Εδώ;

Σύμφωνα με το Google Maps βρισκόταν μπροστά από το σωστό κτίριο, όσο παράξενο κι αν της φαινόταν. Ακόμα και η είσοδος στον χώρο ήταν περίεργη. Πάνω στη στρογγυλή ασπίδα με τα διακοσμητικά τουβλάκια, κάτω από την οποία είχε περάσει με το αυτοκίνητο προσπερνώντας ένα άδειο σπιτάκι-θυρωρείο, έγραφε «Κλινική Σίλφχορν». Επίσης, ήταν αδύνατο να λειτουργεί νοσοκομείο σε ένα τέτοιο μέρος, όπου η ασφαλτος είχε σκάσει και από παντού ξεπετάγονταν αγριόχορτα, για να μην πούμε για τα ετοιμόρροπα παραπήγματα στην άκρη του δρόμου. Κι όμως η Μάρλα δεν έκανε αμέσως μεταβολή να φύγει, αλλά συνέχισε να ακολουθεί τις οδηγίες του συστήματος πλοήγησης. Γιατί μπροστά της ξεπετάγονταν διάσπαρτα ανακαινισμένα μικρά ξύλινα μπανγκαλόου με πινακίδες από νεοφυείς εταιρείες, οι οποίες προφανώς θεωρούσαν ότι μέσα σ' εκείνο το μακάβριο περιβάλλον μπορεί να ξυπνούσε η απαραίτητη δημιουργικότητα για τα επιχειρηματικά τους εγχειρήματα.

Κι έτσι βρέθηκε να στέκεται μπροστά σε ένα χοντροκομμένο εξάωροφο κτίριο με επίπεδη στέγη και σπασμένα τζάμια. Οι ανοιχτόχρωμες πλάκες της πρόσοψης ήταν γεμάτες με ακατάληπτα σύμβολα γκράφιτι.

Η Μάρλα έκανε τον γύρο του αυτοκινήτου και άνοιξε το πορτμπαγκάζ.

Συνήθως παρέδιδε ψώνια από το σουπερ μάρκετ ή παραγγελίες από εστιατόρια. Σήμερα ήταν η πρώτη φορά που έκανε τον ταχυδρόμο. Η εντολή ήρθε ως άμεσο μήνυμα μέσω WhatsApp από τον επικεφαλής της βάρδιας της, τον Στιβ, τη στιγμή που ετοιμαζόταν να παρκάρει το αυτοκίνητο και να σχολάσει.

Το ξέχασα τελείως: τελευταία παράδοση για σήμερα. Σίλφχορν 18-24, Κτίριο 14, Αίθουσα 012. Το πακέτο το έχω ήδη βάλει στο

πορτομπαγκάζ. Σημαντικό: Να παραδοθεί ακριβώς στις 19:49. Ούτε νωρίτερα ούτε αργότερα. Χαιρετισμούς, Στ.

Τι περίεργη παράδοση.

Ποτέ δεν είχε τέτοιο στενό χρονικό περιθώριο, ακριβώς στο λεπτό. Όμως, αν κάτι χαρακτήριζε τη Μάρλα, ήταν η συνέπεια και η ακρίβεια, και αυτό βέβαια το γνώριζε ο εργοδότης της.

Κοίταξε το ρολόι της.

Ώρα 19:34. Ακόμα δύο ώρες γεμάτες για τη δύση του ηλίου και η Μάρλα αναρωτήθηκε πόσο ζοφερό να φαινόταν στο σκοτάδι εκείνο το ορθογώνιο, σαν κουτί παπουτσιών κτίριο. Ακόμα και στον ήλιο έδινε την απόκοσμη εντύπωση ενός τόπου από τον οποίο είχε χαθεί κάθε ελπίδα.

Σαν το πατρικό μου, σκέφτηκε η Μάρλα, παρόλο που εκ πρώτης όψεως η βίλα στο Ντάλεμ δεν είχε τίποτα κοινό με τούτη την κλινική. Όσοι ανίδεοι έριχναν μια ματιά πάνω από τον φράχτη με τους πυκνούς αιιθαλείς θάμνους και έβλεπαν το χαλικόστρωτο δρομάκι, την είσοδο της βίλας Λίντμπεργκ με τους κίονες και το ζεστό φως που ξεχυνόταν από τα μεγάλα παράθυρα θα θεωρούσαν σίγουρα μεγάλη τύχη να μεγαλώνει ένα παιδί σε τέτοιο περιβάλλον. Τα φαινόμενα απατούν, και πριν από τέσσερα χρόνια αυτό θα γινόταν σαφές σε γείτονες και περαστικούς, όταν τη νύχτα της εικοστής δευτέρας Απριλίου, λίγες ώρες πριν από τα δέκατα τέταρτα γενέθλια της Μάρλα, μια αρμάδα από αυτοκίνητα της Άμεσης Δράσης με τους φάρους τους ν' αναβοσβήνουν βρέθηκαν στο Ποντμπιλσκιαλέ, στο δρομάκι του σπιτιού των Λίντμπεργκ. Το επόμενο πρωί, που η Μάρλα επέστρεψε από ένα ταξίδι με τη χορωδία στο Φράνκενβαλντ, στην ώρα της για το προγραμματισμένο πάρτι των γενεθλίων της, το καθιστικό του σπιτιού ήταν ακόμη γεμάτο αστυνομικούς.

Η αξιωματικός της αστυνομίας ήταν πολύ νέα, δεν ήταν σωστό που της φόρτωσαν τέτοιο θλιβερό έργο, είχε γράψει αργότερα, κατά τη διάρκεια της θεραπείας της. Η ψυχολόγος της την είχε συμβουλευσει να γράψει γράμματα στον εαυτό της, τα οποία θα τη βοηθούσαν να επεξεργαστεί καλύτερα όσα είχαν συμβεί.

Η αστυνομικός είχε ανοίξει την πόρτα και είχε οδηγήσει τη Μάρλα στη μητέρα της την Τέα, η οποία καθόταν στον καναπέ και κοιτούσε με νεκρό βλέμμα το σβηστό, κρύο τζάκι.

«Ο Λέβεν;» είχε φωνάξει πανικόβλητη η Μάρλα εννοώντας τον αγαπημένο της μεγαλύτερο αδελφό. Η σκέψη ότι κάτι του είχε συμβεί ήταν εύλογη, άλλωστε στα δεκαεννιά του χρόνια βρισκόταν ήδη δεύτερη φορά σε κλινική απεξάρτησης. Όμως η αστυνομικός το διασαφήνισε: «Λυπάμαι, αγάπη μου. Ο πατέρας σου δεν ζει πια».

«Διάρρηξη μετά φόνου σε αριστοκρατικό προάστιο» θα ήταν ο τίτλος σε ένα ταμπλόιντ την επομένη, παρότι ο όρος αυτός δεν υπήρχε καν στον Ποινικό Κώδικα. Έτσι κι αλλιώς όμως η είδηση στη σκανδαλοθηρική εφημερίδα δεν ήταν σωστή. Γιατί στη βίλα Λίντμπεργκ δεν είχε γίνει διάρρηξη ούτε φόνος.

Η νεκροψία είχε δείξει ότι ο Έντγκαρ Λίντμπεργκ είχε αναμφισβήτητα αυτοκτονήσει. Το αποχαιρετιστήριο σημείωμά του, το οποίο βρήκαν στο χρηματοκιβώτιο, αποκάλυπτε την έκταση της αφάνταστα βαθιάς αβύσσου στην οποία είχε τελικά ριχτεί εκούσια.

Αγαπημένη μου Μάρλα,

Σ' αγαπώ τόσο πολύ, παιδί μου, που γίνεται αρρωστημένο. Σε επιθυμώ με τρόπο που ποτέ ένας πατέρας δεν επιτρέπεται να επιθυμεί την κόρη του. Καταλαβαίνω ότι είμαι ένα άρρωστο πλάσμα με αποτρόπαιες, αηδιαστικές σκέψεις. Για να μην κάνω κακό σ' εσένα, έκανα σε άλλες. Έψαχνα διαρκώς κορίτσια που μου

θύμιζαν εσένα, που σου έμοιαζαν. Τα έντυνα όπως ντύνεσαι εσύ. Δεν συνέβη ποτέ τίποτα, σου το ορκίζομαι, αν και ο όρκος ενός ανθρώπινου αποβράσματος δεν έχει μεγάλη αξία.

Όπως δεν άπλωσα ποτέ χέρι σ' εσένα, έτσι δεν έκανα τίποτα και στα άλλα φτωχά κορίτσια, που τα αναζητούσα παντού. Στο ίντερνετ και στον δρόμο. Καμιά δεν ήταν τόσο ωραία όσο εσύ, καμιά δεν πλησίασε ποτέ την ομορφιά του υπέροχου προσώπου σου. Οι σκέψεις μου γίνονταν όλο και πιο νοσηρές, όλο και πιο θανατερές. Ίσως να το αντιλήφθηκες. Στην αρχή καθόμουν δίπλα στο κρεβάτι σου όταν κοιμόσουν. Αργότερα, όταν μεγάλωσες, ξάπλωνα κάτω από το κρεβάτι σου. Σε άκουγα να ανασαίνεις στον ύπνο σου. Χάιδευα τα δάχτυλά σου όταν το χέρι σου κρεμόταν έξω από το κρεβάτι, ακριβώς πάνω από το κεφάλι μου.

Ήμουν η σκιά σου, σε παρακολουθούσα κρυμμένος πίσω από τον φράχτη του σχολείου όταν είχατε διάλειμμα. Στεκόμουν απέναντί σου στην αποβάθρα του μετρό όταν επέστρεφες από τα μαθήματα πιάνου.

Μερικές φορές στρεφόσουν, βίαζες το βήμα σου κι εγώ ήθελα να σου φωνάξω ότι δεν διατρέχεις κανέναν κίνδυνο. Ότι είμαι φύλακας άγγελος, όχι διώκτης σου.

Τότε είπες στη μαμά σου ότι κάποιος σε ακολουθεί σαν σκιά. Της είπες για τον σκοτεινό συνοδό, που τον ένιωθες διαρκώς πίσω σου. Εκείνη θεώρησε πως επρόκειτο για φανταστικό φίλο, σαν αυτούς που έχουν συχνά τα παιδιά. Όμως εμείς γνωρίζαμε και οι δύο ότι αυτό που έκανε την τρίχα σου να σηκώνεται δεν ήταν της φαντασίας σου. Κάποια στιγμή το έμαθε και η Τέα. Ανακάλυψε τα είδη μακιγιάζ, την ψεύτικη γενειάδα και τα φρύδια που χρησιμοποιούσα για να μεταμφιέζομαι, ώστε να μη με αναγνωρίσεις με την πρώτη ματιά αν διασταυρωνόμασταν στον πεζόδρομο. Η μητέρα σου δεν είπε τίποτα, όμως εγκατέλειψε την κοινή μας κρεβατοκάμαρα και πλέον κράτησε απόσταση από μένα. Αυτό από τη μια πλευρά με διευκόλυνε να περνάω περισσότερο χρόνο μαζί

σου, να σε παρατηρώ. Από την άλλη όμως, η ντροπή που ένιωθα για τον εαυτό μου γινόταν σιγά σιγά απροσμέτρητη.

Πολύτιμε θησαυρέ μου, είσαι νέα. Κάποια στιγμή, όταν πια θα είσαι αρκετά ώριμη, η μαμά θα σου δώσει να διαβάσεις αυτό το γράμμα. Ελπίζω ότι ως τότε θα σας έχω απαλλάξει από το βάρος της ύπαρξής μου, εφόσον έχω τουλάχιστον αρκετή αξιοπρέπεια ώστε να απλώσω χέρι στον εαυτό μου και όχι σε κάποιον άλλον. Ίσως κάποια μέρα να καταφέρεις να με καταλάβεις. Όχι να καταλάβεις γιατί σε ποθώ τόσο πολύ. Γι' αυτό δεν υπάρχει κατανόηση, δεν υπάρχει συγχώρηση. Μόνο να καταλάβεις γιατί τιμώρησα τον εαυτό μου και αυτοκτόνησα τη στιγμή της μεγαλύτερης αδυναμίας μου.

Το σημείωμα τελείωνε με μια τελευταία θλιβερή έκφραση αγάπης.

Ακολουθούσε ένα υστερόγραφο.

Και το υστερόγραφο ήταν το χειρότερο κομμάτι στο τελευταίο γράμμα του Έντγκαρ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 2

Η Μάρλα έδωξε με μια κίνηση του χεριού της ένα κουνούπι που ήθελε να καθίσει στο πρόσωπό της. Συνειδητοποίησε ότι πρέπει να στεκόταν αρκετή ώρα μπροστά από το ανοιχτό πορτοπαγκάζ, ακινητοποιημένη σαν παράλυτη για ακόμα μία φορά από τις ονειροπολήσεις της. Μετρούσαν ήδη τέσσερα χρόνια και όμως δεν είχε περάσει ούτε μια μέρα χωρίς να σκεφτεί τον πατέρα της.

Και να μην τον νιώσει. Τη σκιά του. Την ανάσα του.

ΥΓ: Έχω φύγει πια. Όμως θα είμαι πάντα κοντά σου.

Πόσο δίκιο έχεις, Έντγκαρ.

Ακόμα και στις σκέψεις της τον αποκαλούσε με το όνομά του, στην προσπάθειά της να αποστασιοποιηθεί ψυχικά από κείνον. Μάταια. Όπως είχε γράψει και ο ίδιος: θα βρισκόταν πάντα κοντά της.

Μα σε ό,τι αφορούσε το αποχαιρετιστήριο σημείωμά του, είχε κάνει λάθος.

Η μητέρα της δεν το κράτησε κρυφό προκειμένου να προστατέψει την κόρη της. Από τη στιγμή που της το επέτρεψαν οι τεχνικοί του εγκληματολογικού εργαστηρίου δεν δίστασε ούτε λεπτό προτού το δείξει στη Μάρλα. Είχε φροντίσει προηγουμένως να απλώσει στο τραπέζι της κουζίνας διάφορα αποκόμματα εφημερίδων, τα οποία κινούνταν πάνω κάτω στην ίδια ιδέα:

Έπρεπε να μοιάζουν με το κοριτσάκι του!

Νέα ευρήματα για τη θεαματική αυτοκτονία του Έντγκαρ Λ.: Ο διεστραμμένος μεσίτης πολυτελών κτιρίων συνήθιζε να ντύνει κορίτσια του δρόμου ώστε να θυμίζουν την ίδια του την κόρη, προτού αφαιρέσει τη ζωή του από ντροπή.

«Και για όλα αυτά φταις εσύ, Μάρλα!»

Λόγια που η μητέρα της δεν είπε ποτέ κι όμως η Μάρλα τα ένιωθε σαν να είχαν ειπωθεί φωναχτά.

Τα έβλεπε στο γεμάτο επίκριση βλέμμα της Τέα, τα βίωνε στην περιφρόνηση με την οποία την τιμωρούσε. Τα ένιωσε με πόνο τη μέρα που η μητέρα της της είπε ότι δεν γινόταν να μένει πια μαζί της στο πατρικό της σπίτι και ότι θα έπρεπε να μετακομίσει στη γιαγιά της τη Μάργκοτ.

Η κόρη είχε ξυπνήσει στον πατέρα μια αφύσικη, ακόρεστη λαχτάρα και η Τέα Λίντμπεργκ το θυμόταν καθημερινά, κάθε φορά που αντίκριζε το πρόσωπο της Μάρλα.

Αυτή τουλάχιστον ήταν η θεωρία της δόκτορος Τζαμάλ Μπαγιαζ, της ειδικευμένης ψυχολόγου για εφήβους, την οποία επισκεπτόταν η Μάρλα για θεραπεία ψυχικού τραύματος λίγο αφότου η μητέρα της την είχε ξαποστείλει να μείνει με τη γιαγιά της. Η δόκτωρ Μπαγιαζ είχε την ιδέα της θεραπείας μέσω της συγγραφής και η Μάρλα της είχε εμπιστευτεί την παράνοια που βίωνε.

Μερικές φορές έχω την αίσθηση ότι ο Έντγκαρ βρίσκεται ακόμη κοντά μου. Ότι με παρατηρεί διαρκώς. Εγώ δεν τον βλέπω, όμως νιώθω τη σκιά του. Όταν γυρίζω με το ποδήλατο στο σπίτι μετά τα ψώνια ή όταν παίρνω το μετρό για να πάω στο μάθημα του πιάνου. Το βράδυ φοβάμαι να αφήσω το χέρι μου να κινηθεί ελεύθερο επειδή σκέφτομαι ότι μπορεί να το πιάσει εκείνος και να με τραβήξει προς το μέρος του.

Η ψυχολόγος τής είχε δείξει διάφορες μεθόδους για να απαλλαγεί από τις ψευδαισθήσεις, ωστόσο δεν την είχαν βοηθήσει. Και δυστυχώς η Μάρλα έκανε τη χαζομάρα να δείξει αυτό το κείμενο στην καλύτερή της φίλη. Η Κόρα Άιχιγκερ δεν έχασε στιγμή· διέδωσε το καυτό μυστικό σε όλη την τάξη. Δεν ήταν καθόλου περίεργο που το παρατσούκλι «Mad Marla» –Μάρλα η Τρελή– έκανε αμέσως τον γύρο του σχολείου.

Όλα εξαιτίας σου και μόνο, Έντγκαρ.

Δεν ήταν τόσο ότι οι συμμαθητές της την εκφόβιζαν ανοιχτά, όσο ότι την απέφευγαν. Λες και αυτό που της είχε συμβεί ήταν συνέπεια ενός εξαιρετικά μεταδοτικού ιού δυστυχίας. Η απομόνωση, η περιθωριοποίηση που βίωσε η Μάρλα στην τρίτη γυμνασίου τη βύθισε στην κατάθλιψη και, ποιος ξέρει, ίσως κάποια στιγμή να την έσπρωχνε να μιμηθεί τον πατέρα της, αν δεν υπήρχε εκείνος.

Ο Κίλιαν.

Όπως σε κάθε σχολείο, έτσι και στο Γυμνάσιο Χόενσταϊν υπήρχε μια μεγάλη μερίδα μαθητών που περνούσαν απαρατήρητοι. Και δίπλα τους υπήρχαν τα λίγα πολύχρωμα παραδείσια πουλιά, που ξεχώριζαν από το γκριζό πλήθος στην αυλή του σχολείου σαν ποπ σταρ. Ο Κίλιαν ήταν ένας τέτοιος σταρ. Σε αντίθεση με τη Μάρλα, φρόντιζε ο ίδιος να τονίζει τη σπανιότητά του. Όλοι τον ήθελαν στο πάρτι τους, όμως εκείνος σπάνια αποδεχόταν προσκλήσεις. Η Μάρλα ήθελε να πηγαίνει σε πάρτι, μόνο που δεν την καλούσαν. Ακόμα και ο αδελφός της ο Λέβεν έβρισκε τον Κίλιαν κουλ κι εκείνος δεν έκανε συνήθως παρέα με τους συνομηλίκους του, εκτός και αν του πουλούσαν ντόπα ή τον προσλάμβαναν ως DJ επί πληρωμή. Στην ουσία ο Λέβεν ήταν που επέστησε την προσοχή της Μάρλα στον «μοναδικό σωστό τύπο της τάξης σου», αφού είχε συναντήσει τον Κίλιαν σε ένα κατάστημα δίσκων βινυλίου στο

Νόικελν. Αν τα δύο αγόρια τα ένωσε το κοινό τους γούστο στη μουσική, τη Μάρλα και τον Κίλιαν τους έφερε κοντά μια διαμάχη. Συνέβη στην ομάδα φιλοσοφίας της τάξης τους. Κάθε συμμετέχων έπρεπε να παρουσιάσει στην ομάδα ένα μότο το οποίο ακολουθούσε στη ζωή του. Ο Κίλιαν είχε αμφισβητήσει την άσκηση και την είχε περιγελάσει: «Η ζωή είναι πολύ σύντομη, δεν μπορούμε να την αναλώνουμε σε κοινοτοπίες και φτηνές εξυπνάδες».

Η Μάρλα είχε εναντιωθεί στην άποψή του εξηγώντας ότι μια σοφή άποψη δεν χάνει την αξία της μόνο και μόνο επειδή τη χρησιμοποιούν οι αμπελοφιλόσοφοι. Η συζήτησή τους κυριάρχησε σε όλη την ώρα που αντιστοιχούσε στην ομάδα φιλοσοφίας και δεν τελείωσε παρά την επόμενη μέρα. Και μάλιστα με τρόπο που έκανε αίσθηση. Ο Κίλιαν δεν παραδέχτηκε απλώς ότι η Μάρλα τον είχε πείσει. Είχε εντυπωσιαστεί τόσο πολύ από το μότο της ζωής της, που το έκανε τατουάζ στον πήχη του χεριού του!

ΚΑΘΕ ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΕΧΕΙ ΔΥΟ ΖΩΕΣ.
Η ΔΕΥΤΕΡΗ ΖΕΚΙΝΑ ΤΗ ΣΤΙΓΜΗ ΠΟΥ ΚΑΤΑΛΑΒΑΙΝΕΙ
ΟΤΙ ΕΧΕΙ ΜΟΝΟ ΜΙΑ ΖΩΗ.

Με αυτή την προφανή ένδειξη εκτίμησης ξεκίνησε η πλατωνική φιλία τους (ή μήπως ήταν κάτι παραπάνω;) κατά την οποία ο νεαρός που όριζε τον εαυτό του ως μοναχικό καβαλάρη και η ακούσια αυτσαίντερ αντάλλασσαν υλικό από τα μαθήματα και κουβέντιαζαν προσωπικά ζητήματα, μοιράζονταν σχολικά τετράδια και ανησυχίες, και στο τέλος βρέθηκαν να γνωρίζουν περισσότερο ο ένας για τον άλλον από όσα πολλοί νεόνυμφοι για το ταίρι τους. Η αμοιβαία εμπιστοσύνη μεταξύ τους είχε φτάσει σε τέτοιο σημείο, που έδιναν ο ένας στον άλλον το ημερολόγιό του να το διαβάσει.

Ένα σμήνος πουλιών πέρασε πάνω από το κεφάλι της Μάρλα με κατεύθυνση τη λίμνη Βάνζεε και την έβγαλε από τις σκέψεις της.

Κοίταξε το ρολόι της. 19:37 η ώρα. Αρκετός χρόνος για να τηρήσει τον χρονικό περιορισμό.

Πήρε το πακέτο, που ήταν σε μέγεθος κουτιού παπουτσιών, από το πορτμπαγκάζ. Το χειρόγραφο σημείωμα με τις οδηγίες πάνω στο πακέτο ήταν το ίδιο παράξενο με την εντολή παράδοσης.

Προσωπικό για την κ. Χάνσεν. Παρακαλώ ανοίξτε παρουσία του διανομέα και υπογράψτε. Όμως να μην ανοιχτεί πριν από τις 19:49. Ούτε ένα δευτερόλεπτο νωρίτερα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 3

Χάνσεν;

Από όσο θυμόταν η Μάρλα, δεν γνώριζε κανέναν με αυτό το επώνυμο. Ωστόσο σε συνδυασμό με τις περίεργες οδηγίες για την παράδοση, κάποια χορδή δονήθηκε μέσα στο αντηχείο του υποσυνείδητού της. Κάποια ακούρδιστη χορδή, που ο φάλτσος ήχος της της προξενούσε μια ελαφρώς δυσάρεστη αίσθηση.

«Έλα, Μάρλα, συμμαζέψου!» συμβούλεψε τον εαυτό της.

Το πακέτο είχε μια λαβή, πράγμα πολύ πρακτικό για τη μεταφορά του, γιατί ήταν βαρύ σαν τούβλο. Κρατώντας το, η Μάρλα διέσχισε το πάρκινγκ των εργαζομένων και κατευθύνθηκε προς το κτίριο. Φορούσε μόνο μια ελαφριά λινή μπλούζα, σορτς και πέδιλα, κι όμως λίγα μέτρα αργότερα ένιωσε να ιδρώνει. Στη μια πλευρά του πάρκινγκ υπήρχαν δέντρα, αλλά δεν κουνιόταν φύλλο. Η άπνοια ενέτεινε την αίσθηση ότι βρισκόταν σε καυτό φούρνο.

Στη Βαρκελώνη θα κάνει τώρα περισσότερη ζέστη, σκέφτηκε σε μια προσπάθεια να εξευμενίσει τον καιρό. Θα της άρεσε εκεί, ήταν βέβαιη. Η Μάρλα ήταν κατενθουσιασμένη που ο Κίλιαν την είχε ρωτήσει μέσω e-mail αν θα πήγαινε στην εκδρομή των αποφοίτων.

Σε παρακαλώ, μη με αφήσεις μόνο μου με τον αστοιχείωτο σурφετό από μεθύστακες. Είμαστε από την ίδια πάσσα, Μάρλα. Όταν οι άλλοι θα ρουφάνε τη σαγκρία τους με το καλαμάκι, εμείς θα

υπολογίζουμε την ταχύτητα ροής του υγρού μέσα στον αγωγό σύμφωνα με τον νόμο του Μπερνούλι. Πώς θα τα καταφέρω χωρίς εσένα;

Η Μάρλα είχε γελάσει και του είχε απαντήσει ότι θα το σκεφτόταν, όμως στην πραγματικότητα είχε πάρει ήδη την απόφασή της. Γι' αυτό δεχόταν κάθε παράδοση που προέκυπτε στην εταιρεία διανομών! Για να μπορέσει να μαζέψει τα χρήματα για την εβδομάδα του ταξιδιού. Η μητέρα της της κάλυπτε μόνο τα απαραίτητα, ο Λέβεν ήταν πάλι άφαντος και η γιαγιά της ήταν εδώ κι έναν μήνα στο γηροκομείο, όπου είχε ανάγκη μέχρι και την τελευταία της δεκάρα. Επομένως η Μάρλα χρειαζόταν ακόμα αρκετά χρήματα για τα αεροπορικά εισιτήρια, το ξενοδοχείο, τα κλαμπ, τα εστιατόρια και τα αναμνηστικά.

Έχω όμως ακόμα δεκαπέντε μέρες ώσπου να φύγουμε.

Με το πακέτο στο χέρι πέρασε μπροστά από μια πινακίδα στην οποία αναγράφονταν όλες οι εταιρείες που στεγάζονταν στο κτίριο. Μερικά ονόματα ήταν δυσανάγνωστα, οι λογότυποι κιτρινισμένοι, τα γράμματα ξεφλουδισμένα.

Πουθενά δεν έγραφε ΧΑΝΣΕΝ.

Ανέβηκε το πρώτο από τα γρανιτένια σκαλοπάτια που οδηγούσαν στην είσοδο καθώς ο απογευματινός ήλιος σκοτεινίαζε στον ουρανό, χωρίς όμως να έχει εμφανιστεί το παραμικρό σύννεφο.

Η Μάρλα κοίταξε τον πήχη του χεριού της σαν να ήταν ξένο μέλος. Είχε ανατριχιάσει.

Τι γίνεται εδώ;

Καθώς στράφηκε και κοίταξε γύρω της, πρόσεξε το μεγάλο μαύρο πεντάθυρο αυτοκίνητο. Ήταν σταθμευμένο στην άκρη του πάρκινγκ κοντά σε μια βελανιδιά.

Η Μάρλα το κοίταξε προσεκτικά· της θύμιζε νεκροφόρα.

Πρόσεξε μια σκιά στο εσωτερικό του.

Στο πίσω κάθισμα.

Ένα κλάσμα του δευτερολέπτου.

Μετά η σκιά εξαφανίστηκε.

Η Μάρλα κοκάλωσε. Και ανάγκασε τον εαυτό της να ηρεμήσει.

Είναι 19:39 ένα υπέροχο καλοκαιρινό βράδυ. Τι μπορεί να συμβεί;

Ωραία, η σκιά μπορούσε ν' ανοίξει την πόρτα του στείσον βάγκον και να της χυμήξει. Όμως αν ο Έντγκαρ ήθελε να της κάνει κακό, είχε ήδη προσπεράσει πολλές και καλύτερες ευκαιρίες. Στο σκοτάδι του δωματίου της, για παράδειγμα. Μα βέβαια όλα αυτά ήταν ανοησίες.

Είναι νεκρός. Δεν ζει πια. Ο Έντγκαρ δεν μπορεί να με βλάψει.

Η Μάρλα έκανε στροφή. Θα επωφελούνταν από την ευκαιρία να πείσει τον εαυτό της ότι δεν υπήρχε εκεί τίποτα απειλητικό για την ίδια. Σε αντίθεση με τα ιδρωμένα της χέρια, ο λαιμός της είχε ξεραθεί. Προσπάθησε να καταπιεί, πράγμα που ζόρισε τα τύμπανα των αφτιών της και έκανε τους θορύβους από το περιβάλλον να ακούγονται πιο δυνατά: το συνεχές βουητό του κοντινού αυτοκινητόδρομου, γέλια από κάποιο κτίριο γραφείων κάπου εκεί κοντά, το τερέτισμα των γρύλων. Και ένας ήχος από γρατζούνισμα. Ερχόταν από το αυτοκίνητο. Από το πίσω κάθισμα. Σαν από μακριά νύχια που γρατζουνούσαν έναν δερμάτινο καναπέ. Με την καρδιά της να χτυπάει σαν τρελή καμπύλωσε τα χέρια της για να κάνει σκιά στα μάτια της και προσπάθησε να ρίξει μια ματιά από το πλαϊνό τζάμι το οποίο αντανακλούσε το φως του ήλιου. Και είδε...

Όχι τον Έντγκαρ. Και βέβαια όχι. Τίποτα επικίνδυνο, μόνο ένα αβοήθητο πλάσμα που φαινόταν να βρίσκεται πιο κοντά στον θάνατο παρά στη ζωή.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 4

«Διάολε, από πότε είσαι εκεί μέσα;» είπε η Μάρλα μέσα από το τζάμι στο σκυλάκι που κειτόταν σαν σε λήθαργο στο πίσω κάθισμα. Αν πριν από ένα λεπτό η σκούρα γκρι μπαλίτσα (η Μάρλα έβαζε στοίχημα ότι ήταν ένα κουτάβι σνάουτσερ) είχε βρει τη δύναμη να ανασηκωθεί και να εμφανιστεί σαν σκιά στο παράθυρο, τώρα φαινόταν να έχει χάσει και την τελευταία σπίθα ενέργειας και να μην μπορεί να ελέγξει ούτε τη γλώσσα του. Η οποία κρεμόταν από το στόμα του πλαδαρή σαν ξεφουσκωτο μπαλόνι. Διόλου παράξενο μ' εκείνη την τρομερή ζέστη. Έξω είχε σίγουρα τριάντα πέντε βαθμούς, πόσο ανυπόφορα ζεστό θα ήταν το εσωτερικό του αυτοκινήτου; Τα παράθυρα δεν ήταν ούτε μια χαραμάδα ανοιχτά. Μια σάουνα θα φάνταζε σαν καταψύκτης σε σχέση με το εσωτερικό του αυτοκινήτου.

«Ει...» Η Μάρλα χτύπησε το τζάμι, αλλά το φουκαριάρικο ζώακι ίσα που κινήθηκε.

Ποιος μπορεί να κάνει κάτι τέτοιο; Μια από τις πιο ζεστές μέρες του χρόνου;

Σήκωσε ψηλά το πακέτο από τη λαβή του. Έκανε μια κίνηση επιβεβαίωσης προς τον εαυτό της και, χωρίς να διστάσει, έσπασε το τζάμι.

Το γυαλί ασφαλείας θρυμματίστηκε στο πάτωμα του πίσω καθίσματος.

Η Μάρλα τράβηξε το χερούλι της πόρτας και την άνοιξε.

«Έλα, μικρούλι, όλα καλά. Θα τα φτιάξουμε όλα», είπε καθησυχαστικά.

Το ζώο δεν είχε κουνηθεί. Πράγμα καθόλου περίεργο βέβαια.

Η Μάρλα έσκυψε μπροστά και ένιωσε ότι έχωνε το κεφάλι της σε καυτό φούρνο. Καθώς ψηλαφούσε για να βρει το μουσούδι του, το φτωχό σκυλάκι προσπάθησε να της γλείψει το χέρι.

Ωραία, δεν είναι πολύ αργά. Μακάρι, δηλαδή.

Σήκωσε απαλά το σκυλάκι. Μια μικρή, αδύναμη μπαλίτσα με μια καρδιά που χτυπούσε άγρια. «Κρατήσου!» του ψιθύρισε στ' αφτί.

Στην ποτηροθήκη ανάμεσα στα δυο μπροστινά καθίσματα ανακάλυψε ένα ανοιγμένο μπουκάλι με ανθρακούχο νερό.

Το ζώο έπρεπε πρώτα να μεταφερθεί στη σκιά. Το πήγε κάτω από τη βελανιδιά και το ξάπλωσε προσεκτικά στο ξερό έδαφος. Κατόπιν έφερε το μπουκάλι με το νερό από το αυτοκίνητο, έβρεξε πρώτα τα δάχτυλά της και μετά τη γλώσσα του σκύλου. Τα μάτια του άνοιξαν και της έριξαν ένα εξουθενωμένο βλέμμα γεμάτο ευγνωμοσύνη. Η Μάρλα ένιωσε την καρδιά της να χτυπάει ξέφρενα από χαρά.

«Ωραία, μικρό μου. Μπράβο. Πιες κι άλλο». Κρατούσε το μπουκάλι κοντά του. Το ημίαιμο σκυλάκι έγλειψε το στόμιο και η Μάρλα τού έριξε λίγο νερό κατευθείαν στο στόμα.

«Έτσι μπράβο, ναι».

Η ζωή ξυπνούσε αργά αλλά σταθερά μέσα του. Το ζώο προσπάθησε να σταθεί στα μπροστινά του πόδια, όμως αμέσως έπεσε ξανά στην κοιλιά του.

Η Μάρλα κοίταξε γύρω της. Κανείς. Γονάτισε μπροστά στο κουτάβι και του έξυσε απαλά τη μουσούδα, πράγμα το οποίο το ευχαριστούσε. Μετά του έλυσε το περιλαίμιο για να μην το

πνίγει και ανακάλυψε στην εσωτερική του πλευρά μια κρυφή θήκη.

Την άνοιξε ελπίζοντας να βρει εκεί το όνομα του σκύλου και τα στοιχεία του ιδιοκτήτη του.

Για να δούμε.

Στο εσωτερικό της θήκης υπήρχε ένα χαρτάκι. Κάλεσε τον αριθμό τηλεφώνου που ήταν γραμμένος εκεί και που της φαινόταν παράξενα γνωστός.

Το τηλέφωνο χτύπησε και η Μάρλα κόντεψε να πνιγεί από τον τρόπο με το ίδιο της το σάλιο. Επειδή δεν άκουσε απλώς το τηλέφωνο να χτυπάει, αλλά και λίγα βήματα μακριά της: πράγμα που σήμαινε ότι το τηλέφωνο που είχε καλέσει βρισκόταν ακριβώς πίσω της.

Μέσα στο μαύρο στέισον βάγκον.

Γύρισε στο αυτοκίνητο. Σιγά σιγά, σαν να έπρεπε να προσέξει μήπως τραβήξει την προσοχή κάποιου που θα της ορμούσε σαν λυσσασμένο ζώο, άνοιξε προσεκτικά την πόρτα του συνοδηγού. Κάθισε στο κάθισμα και ανακάλυψε το κινητό στο δάπεδο μπροστά από τη θέση του συνοδηγού.

Το τηλέφωνο δονούνταν σαν κροταλίας, η οθόνη του έλαμπε φωτισμένη. Και έδειχνε κάτι που έκανε τη Μάρλα ν' αμφιβάλει για την ίδια της τη λογική.

Τι είναι αυτό πάλι;

Όσο πιο πολύ κοιτούσε την οθόνη, τόσο πιο πολύ ένιωθε να παγώνει, παρόλο που το αυτοκίνητο εξακολουθούσε να ζεματάει. Ήθελε να το βάλει στα πόδια, όμως δεν μπορούσε να πάρει το βλέμμα της από τη φωτογραφία της κοπέλας με την κάπως μεγάλη και λίγο στραβή μύτη και το φιλικό πρόσωπο στο οποίο κυριαρχούσαν δυο χαμογελαστά μάτια. Από κάτω διάβασε το εξής:

ΜΑΡΛΑ ΛΙΝΤΜΠΕΡΓΚ, ΤΗΛΕΦΩΝΟ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

Θεέ μου.

Ήθελε να ουρλιάξει.

Όποιος και να ήταν ο βασανιστής του ζώου, τον οποίο είχε καλέσει, είχε αποθηκεύσει στις επαφές του το τηλέφωνο που χρησιμοποιούσε η Μάρλα στη δουλειά της.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 5

Στο εσωτερικό του κτιρίου της παλιάς κλινικής την υποδέχτηκε μια ανακουφιστική δροσιά. Αυτό όμως ήταν το μοναδικό ευχάριστο πράγμα που μπορούσε να πει κανείς για το περιβάλλον.

«Ε, τι γίνεται εδώ πέρα; Πρόωρο αστεϊάκι για την αποφοίτηση;» φώναξε προς τον άδειο διάδρομο που, όπως φαινόταν, δεν είχε παράθυρα. Τίποτα που να επιτρέπει στο φως της μέρας να περάσει στο εσωτερικό του κτιρίου. Με την είσοδό της, η Μάρλα είχε ενεργοποιήσει έναν ανιχνευτή κίνησης, ο οποίος με τη σειρά του είχε ενεργοποιήσει πολλά φώτα στην οροφή. Προχωρούσε με τον Μίστερ Γκριλ στην αγκαλιά της (έτσι είχε βαφτίσει τον φτωχό σκύλο που παραλίγο θα είχε ψηθεί), προσπερνώντας κλειστές πόρτες στον διάδρομο που της θύμιζε διάδρομο φυλακής.

Παράξενο.

Αν είχε αποκομίσει κάτι θετικό από τη φρίκη που είχε βιώσει ως παιδί, ήταν ότι η αρρωστημένη συμπεριφορά του Έντγκαρ Λίντμπεργκ την είχε προικίσει με απίστευτα οξεία αντίληψη και παρατηρητικότητα. Τότε ακόμη δεν το είχε συνειδητοποιήσει. Μόνο αργότερα, στη θεραπεία, αντιλήφθηκε ότι είχε ξεχωρίσει από πολύ νωρίς τις πρώιμες ενδείξεις πως κάτι δεν πήγαινε καλά στη συμπεριφορά του πατέρα της. Για παράδειγμα, όταν την κοιτούσε ή όταν άφηνε το χέρι του στον ώμο της λίγο παραπάνω απ' όσο χρειαζόταν. Και ο Λέβεν είχε δει τα σημάδια,

όπως της είχε εξομολογηθεί αργότερα, και μάλιστα το είχε πει στη μητέρα τους. Η Τέα είχε γίνει πυρ και μανία και τον κατηγορήσει ότι έκανε χυδαίες, αρρωστημένες σκέψεις. Αυτή ήταν η στιγμή της τελειωτικής ρήξης ανάμεσα στον δεκαεπτάχρονο Λέβεν και τους γονείς του, την οποία είχε επισφραγίσει το ίδιο βράδυ με δυο μπουκάλια τεκίλα. Είχε αρχίσει να πίνει από αυτολύπηση. Αργότερα, αφού είχε φύγει από το σπίτι, μεθούσε για να καταπνίξει τις τύψεις του που είχε αφήσει πίσω τη μικρή του αδελφή, στο έλεος του Θεού.

Εφόσον δεν ήθελε να παραδεχτεί ότι ο σκοτεινός, τρομακτικός συνοδός της προερχόταν από τον στενό οικογενειακό της κύκλο, η Μάρλα είχε προσπαθήσει με όλες της τις δυνάμεις να βρει άλλη αιτία για όσα ένωθε.

Ακόμα και σήμερα συνέχιζε διαισθητικά να ερευνά κάθε άγνωστο χώρο για πηγές κινδύνου. Αναρωτιόταν ποιος μπορεί να ήταν εκεί μέσα. Υπήρχαν γωνιές όπου θα μπορούσε κανείς να κρυφτεί; Τι δυνατότητες διαφυγής διέθετε; Είχε καλά εκπαιδευμένο μάτι σε ό,τι αφορούσε το περιβάλλον της. Ακόμη έπεφταν στην αντίληψή της πράγματα που για άλλους σε παρόμοιες περιστάσεις θα είχαν παραμείνει κρυμμένα.

Όπως ήταν αναμενόμενο, το κτίριο του νοσοκομείου φαινόταν ερειπωμένο, ρημαγμένο. Δες και κάποιος σκηνογράφος είχε μπει στον κόπο να το κάνει να μοιάζει εγκαταλειμμένο από χρόνια, ενώ στην πραγματικότητα υπήρχαν άνθρωποι που μπαινόβγαιναν καθημερινά.

Το θυροτηλέφωνο της μισάνοιχτης πόρτας εισόδου ήταν ξεχαρβαλωμένο, η πινακίδα όμως που έγραφε «Μαιευτική κλινική Σίλφχορν» είχε καθαριστεί και γυαλιστεί. Ο κατά τόπους σκασμένος λινοτάπητας στο δάπεδο του διαδρόμου μύριζε καθαριστικό, στο πάτωμα υπήρχαν χαρτιά, όμως ακόμα και αυτά έμοιαζαν σκόπιμα τοποθετημένα· το ίδιο ίσχυε και για

τις σκισμένες σακούλες σκουπιδιών μπροστά από σχεδόν κάθε πόρτα στον διάδρομο, που βρίσκονταν σε ύποπτα συμμετρικές αποστάσεις μεταξύ τους.

Μέσα σε μια απ' αυτές η Μάρλα είδε ένα μπολ και το πήρε.

«Κυρία Χάνσεν;» φώναξε, αν και ήταν από ώρα πεπεισμένη ότι κάποιος, μάλλον οι συμμαθητές της, της έκανε φάρσα. Η μοναδική απόκριση ήταν από τον Μίστερ Γκριλ, που προσπάθησε να της γλείψει το πιγούνι.

Άνοιξε με το πόδι της την πόρτα που έγραφε «WC ασθενών». Τα υδραυλικά λειτούργούσαν. Το νερό έτρεξε δροσερό από τη βρύση στο μπολ. Ο Μίστερ Γκριλ έχωσε λαίμαργα το μουςουδάκι του στο νερό.

«Εδώ, στα πλακάκια, είναι ωραία, θα με περιμένεις λίγο, μικρούλι μου; Γυρνάω αμέσως!»

Κανονικά η Μάρλα ήταν μάλλον προσεκτική και δεν θα τολμούσε ποτέ να μπει σ' εκείνο το εγκαταλειμμένο κτίριο με δική της πρωτοβουλία. Θα είχε κάνει μεταβολή και θα είχε ζητήσει από το αφεντικό της να στείλει κάποιον άλλον να παραδώσει το πακέτο. Αυτό όμως που είχε συμβεί στον Μίστερ Γκριλ την είχε εξοργίσει και την είχε κάνει παράτολμη. Αλλά η αρχική έξαψη τώρα υποχωρούσε και η Μάρλα αποφάσισε να μη μείνει άλλο σ' εκείνο το κτίριο.

Και τότε είδε μπροστά σε ποιο δωμάτιο στεκόταν.

Στον αριθμό 012.

Ακριβώς κάτω από το νούμερο έγραφε «Αίθουσα τοκετού». Η πόρτα ήταν αρκετά φαρδιά ώστε να χωράει να περάσει ένα κρεβάτι νοσοκομείου.

Και ήταν ανοιχτή, μια χαραμάδα.

Η Μάρλα έριξε μια ματιά γύρω της, το σκέφτηκε λίγο, κοίταξε αναποφάσιστη το πακέτο στο ένα της χέρι, το κινητό στο άλλο. Κυριάρχησε η περιέργεια.

Έκρυψε το κινητό στην τσέπη της και χτύπησε την πόρτα, παρότι ήταν σίγουρη ότι αυτό ήταν περιττό και δεν της προσέφερε τίποτα.

Δεν είναι κανείς εδώ.

Όπως ήταν αναμενόμενο, δεν πήρε καμία απάντηση.

«Είναι κανείς εδώ;»

Μπήκε στο δωμάτιο. Την ίδια στιγμή έσβησε πίσω της το φως του διαδρόμου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 6

Χρειάστηκε λίγος χρόνος ώσπου να προσαρμοστούν τα μάτια της στο απαίσιο σκηνικό. Αν στην είσοδο της εγκαταλειμμένης κλινικής είχε την εντύπωση ότι κάτι δεν πήγαινε καθόλου καλά, τώρα ήταν βέβαιη. Λες και ένα νοσηρό πνεύμα είχε διακοσμήσει το υπνοδωμάτιο ενός νιόπαντρου ζευγαριού για την πρώτη νύχτα του γάμου τους. Στα παράθυρα κρέμονταν μαύρες αδιαφανείς τσόχινες κουρτίνες συσκότισης. Στο πάτωμα έκαιγαν τουλάχιστον καμιά εικοσαριά κεράκια ρεσό. Ροδοπέταλα σημάδευαν τη διαδρομή από την είσοδο της πάλαι ποτέ αίθουσας τοκετού προς κάτι που έμοιαζε με διασταύρωση κρεβατιού νοσοκομείου, χειρουργικού τραπέζιου και οδοντιατρικής καρέκλας.

Μόλις εκείνη τη στιγμή η Μάρλα άκουσε απαλή κλασική μουσική. Σκέφτηκε τη γιαγιά της τη Μάργκοτ που λάτρευε τα έργα του Μπαχ, σίγουρα όμως όχι σε τέτοιο φρικτό περιβάλλον.

Μπροστά σε αυτό το ανησυχητικό θέαμα.

Διότι πάνω σ' αυτό που κατά πάσα πιθανότητα ήταν κάποτε κρεβάτι για τον τοκετό, στο οποίο ξάπλωναν νεαρές μητέρες με ωδίνες, τώρα βρισκόταν... *αυτό*.

Στην αρχή η Μάρλα δεν ήθελε να παραδεχτεί ότι *αυτό* ήταν άνθρωπος. Ούτε κούκλα της οποίας το κεφάλι είχαν τυλίξει με μια γαλακτώδη πλαστική μεμβράνη. Οι ήχοι που ακούστηκαν ξαφνικά από *αυτό* θα μπορούσαν να είναι τα πάντα. Ήχοι ενός βασανισμένου ζώου. Ή ενός ετοιμοθάνατου ανθρώπου.

Καθώς τα μάτια της συνήθιζαν στο τρεμοφέγγισμα της φλόγας των κεριών, είδε ότι αυτό φορούσε ένα παντελόνι κοστουμιού σαν εκείνα που φορούσε ο πατέρας της. Είδε τα δερμάτινα παπούτσια που έμοιαζαν μ' εκείνα που φορούσε για να πάει στη δουλειά του.

Έντγκαρ;

Όχι, ο άντρας ήταν πολύ κοντός.

Επίσης ο Έντγκαρ είχε πεθάνει – ή μήπως όχι;

Η Μάρλα δεν ένιωσε φόβο. Είχε πάθει σοκ. Έτρεμε. Λαχαρούσε να γυρίσει στον ήλιο και στο φως της μέρας, ώστε να διώξουν την παγωνιά που είχε γραπώσει τα σωθικά της.

Κοίταξε γύρω της, εντόπισε έναν διακόπτη στον τοίχο, τον γύρισε κι ένα θαμπό φως από λάμπες εξοικονόμησης ενέργειας έκανε ακόμα πιο απόκοσμη την ατμόσφαιρα. Έσκυψε πάνω από αυτό. Και είδε: Μάτια. Χείλη. Πρησμένα. Δυσδιάκριτα λόγω της πλαστικής μεμβράνης, αλλά αναμφίβολα ανθρώπινα. Η Μάρλα ήταν πλέον σίγουρη ότι κάτω από το πλαστικό βρισκόταν ένας άνθρωπος που κόντευε να πεθάνει από ασφυξία, ακριβώς όπως ο Μίστερ Γκριλ είχε κοντέψει πριν από λίγο να πεθάνει από θερμοπληξία.

Αδύνατο να εισπνεύσει κανείς αρκετό αέρα έτσι τυλιγμένος, ακόμα κι αν το προσπαθούσε.

Κύριε των δυνάμεων, πεθαίνει...

Το στέρνο του θύματος ανεβοκατέβαινε δυνατά, όπως συμβαίνει στον υπεραερισμό. Η Μάρλα προσπάθησε να του αφαιρέσει το πλαστικό από το κεφάλι και κατάλαβε ότι ουσιαστικά επρόκειτο για σακούλα την οποία το θύμα με κάθε σπασμωδική ανάσα του τη ρουφούσε με αποτέλεσμα να κολλάει στο πρόσωπό του. Η τσάντα ήταν κλεισμένη σφιχτά με κάτι σαν φερμουάρ γύρω από τον λαιμό. Τόσο σφιχτά, που η Μάρλα δεν κατάφερνε να τη βγάλει με γυμνά χέρια.

Γύρισε και κλότσησε με το πόδι της μερικά κεράκια. Είδε ένα ντουλάπι για εργαλεία και δύο συρταριέρες κοντά στον τοίχο. Άνοιξε όλα τα συρτάρια, όλα τα πορτάκια, όμως τα έπιπλα ήταν άδεια σαν αχρησιμοποίητα. Ούτε νυστέρι, ούτε μαχαίρι, τίποτα που να μπορούσε να τρυπήσει το πλαστικό.

Σκέφτηκε να χρησιμοποιήσει ένα κεράκι για να λιώσει το πλαστικό μπροστά από το στόμα του θύματος, όμως κάτι τέτοιο θα προκαλούσε τρομερά εγκαύματα, αν όχι θανατηφόρα δηλητηρίαση.

Τίποτα, εδώ δεν έχει τίποτα, σκέφτηκε, εκτός από...

Το πακέτο!

Βέβαια.

Ο ψυχάκιας που είχε μηχανευτεί το όλο το σκηνικό πρέπει να την είχε παρασύρει ως εκεί για κάποιον λόγο. Η Μάρλα γλίστρησε στα ροδοπέταλα καθώς όρμησε προς την πόρτα όπου από τρόμο είχε αφήσει να της πέσει το πακέτο.

Σταμάτησε.

Τι ώρα ήταν;

19:47.

Το πακέτο δεν έπρεπε να ανοιχτεί πριν από τις 19:49. Και πάλι όμως, μόνο από μια κυρία Χάνσεν.

Κι αν συνέβαινε κάτι κακό στην περίπτωση που δεν τηρούσε τις οδηγίες;

«Το ίδιο μού κάνει!» φώναζε στον εαυτό της.

Τι χειρότερο από αυτό εδώ πέρα;

Έσκισε με βιάση το χαρτόνι και ούρλιαξε από απόγνωση όταν μέσα στο πακέτο βρήκε μια άχρηστη πέτρα. Δεν είχε τίποτε άλλο, εκτός από...

Ένα γράμμα;

Ήταν πολύ μεγάλο, δυσανάγνωστο στο αχνό φως και το δίχως άλλο εντελώς άχρηστο. Οι χειρόγραφες σελίδες δεν

μπορούσαν να σώσουν τη ζωή του ανθρώπου, όπως δεν μπορούσε και το αντικείμενο που είχε πέσει στο πάτωμα καθώς η Μάρλα είχε αναποδογυρίσει το πακέτο και το είχε ταρακουνήσει με την ελπίδα ότι περιείχε και κάτι άλλο.

Έσκυψε κι έπιασε ένα μάτσο με κλειδιά, που όμως δεν ήταν οδοντωτά.

Τι να τα κάνω αυτά;

Δεν υπήρχαν πόρτες, ντουλάπια ή τραπέζια με κλειδωμένα συρτάρια· μόνο ένα μικρό κιβώτιο στον τοίχο.

Ήταν μια συσκευή για ηλεκτροσόκ, γνωστή ως απινιδωτής.

Μια μπλε συσκευή, στο μέγεθος παιδικού μαγνητοφώνου, με λαβή και οθόνη, που όντως λειτουργούσε, όταν πανικόβλητη τη χτύπησε με την παλάμη της.

Ακολουθήστε τις οδηγίες στην οθόνη, έγραφε. Από τον απινιδωτή κρέμονταν δύο ηλεκτρόδια στο μέγεθος της παλάμης της μέσω των οποίων χορηγείτο ρεύμα στον θώρακα. Η Μάρλα τον κοιτούσε αμήχανη.

Τι να κάνω τώρα;

Ο άντρας (στη σκέψη της το θύμα ήταν άντρας) δεν έχει πεθάνει ακόμη, δεν χρειάζεται να τον επαναφέρω, πρέπει να τον ελευθερώσω, πρέπει...

Της ήρθε μια ιδέα.

Τράβηξε το κουτί από τον τοίχο και πέταξε τον απινιδωτή στο πάτωμα. Μια φορά. Δύο.

Ύστερα από την τρίτη φορά τα σπασμένα κομμάτια του έμειναν σκορπισμένα στο πάτωμα. Ανάμεσά τους, όπως είχε ελπίσει, ένα μεταλλικό κομμάτι κοφτερό σαν θραύσμα από σφαίρα.

Η Μάρλα έσκυψε να το πιάσει κι ένιωσε έναν οξύ πόνο. Είχε κόψει τον δείκτη της. Κυλούσε αίμα.

Ωραία. Άρα θα έκανε τη δουλειά του.

Όμως η Μάρλα έτρεμε τόσο πολύ, που δεν μπορούσε να αφαιρέσει από τον άντρα το πλαστικό χωρίς να του κόψει τη σάρκα.

Η και χειρότερα.

Ωστόσο δεν είχε άλλη επιλογή. Όταν έχωσε το αυτοσχέδιο μαχαίρι της στο πλαστικό κοντά στην περιοχή του στόματος, ένωσε σαν να έκοβε τεντωμένο δέρμα.

Δεν ήξερε αν κατά λάθος είχε βρει με το μαχαίρι τη γλώσσα ή τα χείλη του άντρα: το αίμα από το δάχτυλό της είχε γεμίσει το πλαστικό πάνω από το πρόσωπό του.

Έχωνε κάθε φορά δύο δάχτυλα στο άνοιγμα και προσπαθούσε να σχίσει το τρυπημένο υλικό. Η επίπονη δουλειά της στέφθηκε με επιτυχία μόνο έπειτα από πολλές προσπάθειες. Η Μάρλα σκούπισε τον ιδρώτα από το πρόσωπό της. Μύρισε τη γλυκόξινη μυρωδιά του ίδιου της του σώματος, ένα μείγμα από διαφορετικά είδη ιδρώτα: από δουλειά, εξάντληση, φόβο. Με το ματωμένο της χέρι είχε απλώσει ένα πέπλο μπροστά από τα μάτια της μέσα από το οποίο δεν μπορούσε πια να δει καθαρά. Λιγότερο απ' όλα το πρόσωπο του θύματος. Αντίθετα, άκουγε έναν υπόκωφο βήχα. Όχι σαν λαχάνιασμα ή πνίξιμο, αλλά μάλλον σαν μελωδικό σφύριγμα.

Σαν τη σφυρίχτρα του διαβόλου, σκέφτηκε η Μάρλα, τρελή από φόβο. Δεν είχε ξανακούσει ποτέ κάτι τόσο τρομαχτικό, αν και η φρίκη του ξεπεράστηκε σύντομα από έναν δεύτερο ήχο. Μία και μοναδική λέξη. Μια ερώτηση σαν βογκητό: «Γιατί;».

Η φωνή, σε αντίθεση με το σφύριγμα, της φάνηκε πιο οικεία, παρότι δεν μπορούσε να πει σε ποιον ανήκε. Περιέργως το θύμα δεν ακουγόταν καθόλου ευγνώμον που είχε γλιτώσει το τελευταίο δευτερόλεπτο από τον θάνατο.

Φαινόταν μάλλον μπερδεμένο. Απελπισμένο. Και επίσης πανικόβλητο.

Και αυτό παρόλο που ο άνθρωπος εκείνος, έστω και κάτω από το πλαστικό, έπαιρνε τώρα αρκετό αέρα. Επιπλέον δεν ήταν πια δεμένος, ακόμα κι αν η Μάρλα δεν μπορούσε να το εξηγήσει αυτό.

Πώς το κατάφερε αυτό; Δεν του έλυσα τα χέρια. Ή μήπως...

Μήπως εξαρχής δεν ήταν δεμένα τα χέρια του; Δεν το έλεγξα αυτό, απλώς υπέθεσα ότι...

Δεν ολοκλήρωσε τη σκέψη της.

Η μορφή ανασηκώθηκε, έκανε μια απότομη κίνηση και της έχωσε το κομμάτι του μετάλλου με το ίδιο της το χέρι μέσα από το πιγούνι μέχρι τη στοματική κοιλότητα.

Η Μάρλα τρέκλισε προς τα πίσω. Περίμενε τον πόνο που ήρθε με μια μικρή καθυστέρηση, αλλά ήταν πολύ δυνατός.

Τράβηξε το μέταλλο από το πιγούνι της, κίνηση που αποδείχτηκε λανθασμένη, επειδή τώρα έφτυνε αίμα, τόσο πολύ, που δεν πίστευε πια ότι θα μπορούσε να φτάσει την πόρτα και να διαφύγει· είχε γλιστρήσει στο ίδιο της το αίμα. Τη στιγμή που πήγαινε να πιάσει το πόμολο για να την ανοίξει, ένιωσε το χέρι στον αστράγαλό της. Ο άνθρωπος με το πλαστικό πρέπει να είχε κυλήσει από το κρεβάτι του τοκετού και να την είχε φτάσει έρποντας. Τώρα την τραβούσε από το πόδι προς τα πίσω. Η Μάρλα κίνησε τα χέρια της προς τα μπρος σαν να κωπηλατούσε, έχασε την ισορροπία της κι έπεσε πάνω στην πόρτα, η οποία ξαφνικά ήταν πολύ κοντά της. Τόσο κοντά, που το κεφάλι της χτύπησε με μεγάλη ορμή στο προεξέχον πόμολο.

Το κόκαλο της μύτης της έγινε θρύψαλα. Θρυμματίστηκε σαν καρύδι κάτω από το τακούνι μιας μπότας.

Κι άλλος πόνος, κι άλλο αίμα.

Το εκπληκτικό όμως ήταν το εξής: Παρόλο που ο πόνος της είχε ξεπεράσει το όριο που μπορούσε να αντέξει ένας άνθρωπος έχοντας τις αισθήσεις του, δεν της είχε στερήσει την

αντίληψη. Πίσω από τα τραύματά της που τραβούσαν, πάλλονταν και ούρλιαζαν, μια άλλη, πιο ανεπαίσθητη αίσθηση σχηματίστηκε σε έναν απομακρυσμένο θάλαμο της συνείδησής της.

Κάτι που έπιασε με την άκρη του ματιού της για ένα κλάσμα του δευτερολέπτου καθώς έπεφτε.

Ένα τρίποδο. Στη γωνία του δωματίου.

Με τραβάνε, ήταν η τελευταία της σκέψη.

Ο θάνατός μου βιντεοσκοπείται!